

Un santjordi pacífic

La celebració de Sant Jordi a Catalunya, en el seu aspecte de llibre + rosa, subsector llibre, fa temps que provoca una mena d'apocalipsi zombi que té com a protagonistes els autors mediàtics que empenen els llibres ídem com a armes llançables destinades a fer forat –una mica literalment– en la butxaca de l'adquiridor desprevingut que, com que arplega allò que li han venut els antigament coneguts com a *mass-media*, es mereix tot el que li pugui arribar a passar –en el cas que, a més de satisfer escrupolosament les exigències de la nostrada tradició, decideixi fer un pas més enllà i arribar a l'extrem de dedicar-se a la lectura.

Res no és perfecte a Hawaii –que comparteix amb altres *best-sellers* catalans el fet d'haver nascut les setmanes prèvies a un 23 d'abril– té com a autor un Màrius Serra a qui es fa difícil situar lluny dels jocs amb les paraules en què ha fonamentat la projecció de la seva imatge pública.

Val a dir que la temença que aquesta novel·la d'acció lleugereta –lleugereta la novel·la i lleugereta l'acció– es presenti al seu públic prenyada i farcida de jocs de paraules d'aquells que tant agraden a les tietes, per bé que fonamentada, no passa de l'estadi de l'aprensió. En aquest sentit, sí que queda clar que l'autor ha deixat de banda el que potser, per a d'altres, hauria estat una temptació de connotacions *oscawildianes*.

Res no és perfecte a Hawaii segueix una mica a empentes i una mica a rodolons aquell principi narratiu que té el seu zenit en la màxima “embolica que fa fort”. Per això, presenta com a elements a tenir en compte una mort col·lectiva; un periodista una mica de pa sucat amb oli; altres periodistes més *canyeros*; una família catalana que passa uns dies en un dels paradisos més coneguts del Pacífic; un personatge històric de connotacions mítiques –el capità James Cook– i un penques que ha fet fortuna amb la versió paulocoelhiana del ball propi de la cultura polinèsia, entre d'altres.

Amb tot això, Serra va fent avançar la novel·la amb la presentació de les fases amb què evolucionen les relacions entre els diferents personatges sense que, en cap moment, acabi de quedar clar de tot quin és el fil principal i, per extensió, quin és el to que vol que defineixi la seva creació.

L'estratègia del joc de l'oca presideix els saltirons que fa *Res no és perfecte a Hawaii* en un joc de cames en què, en alguns casos, el peu rellisca i la patacada que en resulta deixa fils quasi oberts que queden tancats de manera malforjada quan perden la seva utilitat.

No hi ha res, en aquesta novel·la, que molesti especialment o que generi incomoditats irresolubles: els girs argumentals són suaus i en cap cas no hi ha el perill que el vehicle perdi el contacte amb el terra. Per això, avança amb tranquil·litat en aquest anar fent tan característic de la mena de gènere narratiu que encaixa amb les bondats de les compreses femenines que no es mouen, no traspuen, no es perceben, no molesten i, si cal, permeten anar a cavall.

Potser promet més del que ofereix –especialment si qui l'ha de llegir s'ha empassat la vibrant descripció que se'n fa en el text de la contracoberta– però no decep en la seva missió de contribuir a incrementar el catàleg de títols associats a la lectura senzilla, la que permet cremar unes hores de temps sense aconseguir un estat de mala consciència associat al malbaratament de moments vitals d'aquells que es diu que, un cop ja han passat, no tornen a estar mai més a disposició de qui ha tingut l'oportunitat de gaudir-ne amb intensitat memorable. *

Màrius Serra
ha publicat una novel·la ambientada a les illes de Hawaii
JOSEP LOSADA

RES NO ÉS PERFECTE A HAWAII
Màrius Serra
Editorial: Proa
Barcelona, 2016.
Pàgines: 475
Preu: 22,50 euros

tes festes medievals del tot falses, mercantilistes / ARXIU

molts pobles europeus durant el segle XIX van idear reconstruccions historicosocials de signe utòpic, en què es parla de l'existència de societats que vivien en un protocomunisme, una veritable solidaritat de classe que no coneixia la propietat privada.

Per altra banda hi ha tota la faramalla de la fe que va reconstruir imaginàriament l'edat mitjana. En realitat “una part gens irrellevant del que considerem com a autènticament medieval és fruit del pensament restaurador catòlic i anglicà, neotomista, antiil·lustrat, antiprogressista i antimodernista dels segles XIX i XX; fou en el segle XIX quan es va començar a pensar en l'edat

mitjana com en la gran època de la fe única, lliure encara de les lluites entre les diverses confessions. La idea d'una Europa unida en el cristianisme fou el somni d'Innocenci III, i sis-cents anys després fou el somni de Novalis. [...] Aquest projecte medieval i aquest lament romàntic és el que ha unit veritablement Europa a l'entorn del cristianisme”.

Tommaso di Carpegna cerca tots els paral·lelismes i converteix la seva anàlisi en una eina per observar d'una manera original la societat contemporània i els viaranys per tornar o convertir el nostre present al segle XXI en una nova edat mitjana. *

EL PRESENTE MEDIEVAL. BÁRBAROS Y CRUZADOS EN LA POLÍTICA ACTUAL
Tommaso di Carpegna Falconieri
Editorial: Icaria / Antrazyt
Barcelona, 2015
Pàgines: 350
Preu: 20 euros